

ร่างคำแปลอย่างไม่เป็นทางการ
ร่างฉบับสมบูรณ์
นโยบายและแผนปฏิบัติการว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีของอาเซียน
Final Draft
ASEAN Regional Plan of Action on
the Elimination of Violence against Women
(ASEAN RPA on EVAW)

(เห็นชอบในการประชุมร่วมระหว่าง ACWC-ACW เพื่อจัดทำ RPA-EVAW
ฉบับสมบูรณ์ เมื่อวันที่ 27 สิงหาคมพ.ศ.2558)

(Agreed at the ACWC-ACW Joint Meeting to
Finalise the RPA-EVAW, 27 August 2015)

สารบัญ

	หน้า
1. ความเป็นมาและเหตุผลความจำเป็น	1
2. คำจำกัดความและรูปแบบของความรุนแรงต่อสตรี	3
(ก) คำจำกัดความของความรุนแรงต่อสตรี	3
(ข) รูปแบบของความรุนแรงต่อสตรี	4
3. ความก้าวหน้าในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในอาเซียน	4
4. ข้อผูกพันระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี	5
(ก) ข้อผูกพันระหว่างประเทศ	5
(ข) ข้อผูกพันระดับภูมิภาค	6
5. หลักการเชิงแนวทางสำหรับการพัฒนาและการดำเนินการของแผนปฏิบัติการภูมิภาคว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี	7
(ก) ฐานคิดทางสิทธิมนุษยชน	7
(ข) หลักการทำงานแบบพหุสาขาและสหวิชาชีพ	8
(ค) หลักการทำงานเชิงประจักษ์	8
(ง) ความพยายามที่สมเหตุสมผล	8
(จ) การเป็นหุ้นส่วนและการประสานงาน	8
6. กรอบระยะเวลา	9
7. คำแถลงนโยบายและเป้าประสงค์	9
8. วัตถุประสงค์	9
9. ยุทธศาสตร์และการดำเนินการที่สำคัญ	9
ยุทธศาสตร์ที่ 1: การป้องกัน	10
ยุทธศาสตร์ที่ 2: การคุ้มครองและการให้บริการสำหรับผู้ถูกกระทำความรุนแรง	12
ยุทธศาสตร์ที่ 3: กรอบกฎหมาย การลงโทษและระบบยุติธรรม	13
ยุทธศาสตร์ที่ 4: การพัฒนาศักยภาพ	15
ยุทธศาสตร์ที่ 5: การวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล	15
ยุทธศาสตร์ที่ 6: การบริหารจัดการ การประสานงาน การตรวจสอบและการประเมินผล	16
ยุทธศาสตร์ที่ 7: ภาคีและการประสานความร่วมมือ	17
ยุทธศาสตร์ที่ 8: การทบทวนและการสื่อสาร	17
10. ประเด็นเร่งด่วนสำหรับ 5 ปีแรก	18
(ก) ระดับภูมิภาค	18
(ข) ระดับประเทศ	18

ร่างคำแปลอย่างไม่เป็นทางการ
ร่างฉบับสมบูรณ์
นโยบายและแผนปฏิบัติการว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีของอาเซียน

Final Draft

ASEAN Regional Plan of Action on the Elimination of Violence against Women: ASEAN RPA
on EVAW

1. ความเป็นมาและเหตุผลความจำเป็น

ความรุนแรงต่อสตรี (VAW) เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการเลือกปฏิบัติต่อสตรี ความรุนแรงต่อสตรีเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของอำนาจในเชิงโครงสร้างและในทางจารีตประเพณีที่ไม่เสมอภาคกันและแสดงให้เห็นถึงความไม่เสมอภาคกันระหว่างบุรุษกับสตรี ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ปรากฏให้เห็นในทุกประเทศและมีผลกระทบต่อทุกมิติในชีวิตส่วนตัวและชีวิตสาธารณะของเหยื่อ ความรุนแรงต่อสตรีทำให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของสตรี จำกัดการเข้าถึง การควบคุมและการเป็นเจ้าของทรัพยากรต่าง ๆ และขวางกั้นการพัฒนาศักยภาพของสตรีอย่างเต็มเปี่ยม ดังนั้น จึงเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของชุมชนและรัฐต่าง ๆ ตลอดจนต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันระหว่างประเทศ

ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาถึงยี่สิบปีภายหลังจากที่มีการรับรองปฏิญญาปักกิ่ง (Beijing Declaration) แต่ความก้าวหน้าเกี่ยวกับการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและเกี่ยวกับอัตราของความรุนแรงต่อสตรียังมีให้เห็นน้อยมาก ดังนั้น จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนในการให้ความสำคัญต่อการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ยิ่งไปกว่านั้น ในการรับรองปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในอาเซียน (Declaration on the Elimination of Violence against Women and Elimination of Violence against Children in ASEAN) ประเทศสมาชิกอาเซียนได้แสดงเจตจำนงที่จะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงในการป้องกันและจัดการกับปัญหาความรุนแรงต่อสตรีทั้งหมด แผนปฏิบัติการในระดับภูมิภาคนี้จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นของประเทศสมาชิกอาเซียนในการสนับสนุนการปฏิบัติตามปฏิญญานี้ และมีความสอดคล้องกับเนื้อหาของปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (ASEAN Human Rights Declaration: AHRD) ตลอดจนถึงถ้อยแถลงพนมเปญว่าด้วยการรับรองปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Phnom Penh Statement on the adoption of the AHRD) การจัดทำแผนปฏิบัติการนี้เป็นความร่วมมือระหว่างคณะกรรมการสิทธิสตรีอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก (ASEAN Commission on the Promotion and Protection of the Rights of Women and Children: ACWC) คณะกรรมการอาเซียนด้านสตรี (ASEAN Committee on Women: ACW) ซึ่งสอดคล้องกับขอบเขตการดำเนินงานและแผนการดำเนินงานของคณะกรรมการทั้งสองคณะ

คณะกรรมการอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก (ASEAN Commission on the Promotion and Protection of the Rights of Women and Children: ACWC)

ACWC เป็นกลไกด้านสิทธิมนุษยชนในระดับภูมิภาคของอาเซียน ได้รับการก่อตั้งในปี พ.ศ. 2553 ACWC เป็นคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลและเป็นส่วนที่สำคัญของการเป็นองค์กรอาเซียน แต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนจะมีผู้แทนจำนวนสองคน หนึ่งคนสำหรับด้านสตรีและอีกหนึ่งคนสำหรับด้านเด็ก ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าคณะกรรมการนี้ประกอบด้วยผู้แทนจำนวน 20 คน

หน้าที่และความรับผิดชอบของ ACWC คือการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของสตรีและเด็กในอาเซียน บนพื้นฐานตามหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women: CEDAW) และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child: CRC) ซึ่งประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งสิบประเทศได้ให้สัตยาบันแล้ว การขจัดความรุนแรงต่อสตรี (EVAW) และการขจัดความรุนแรงต่อเด็ก (EVAC) เป็นส่วนหนึ่งของประเด็นหลักสำคัญที่มีความเร่งด่วนในแผนงานของ ACWC ในระหว่างปี พ.ศ. 2555-2559 ซึ่งได้รับการรับรองในการประชุม ACWC ครั้งที่ 5 ที่จัดขึ้นในเดือนกรกฎาคม ปีพ.ศ. 2555 ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

คณะกรรมการอาเซียนด้านสตรี (ASEAN Committee on Women: ACW)

ACW เป็นองค์กรเฉพาะสาขาของอาเซียนที่จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2519 อำนาจหน้าที่ของ ACW คือเพื่อดำเนินการประสานงานและติดตามการดำเนินการของประเด็นเร่งด่วนในระดับภูมิภาคต่าง ๆ ที่มีความสำคัญของอาเซียนและความร่วมมือเกี่ยวกับประเด็นของสตรี แผนงานของ ACW ในระหว่างปี พ.ศ.2554-2558 ให้ความสำคัญต่อความรุนแรงต่อสตรีและชนกลุ่มน้อยทางเพศ ในฐานะหนึ่งในความท้าทายต่าง ๆ ที่สำคัญ และระลึกว่ามาตรการในการจัดการความรุนแรงดังกล่าวได้รับผลกระทบจากการต่อต้านที่สืบทอดกันมาและการขาดความเข้าใจที่เพียงพอเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางเพศและทัศนคติที่ฝังลึกและการรับรู้เกี่ยวกับสตรีและบุรุษ มีผลอย่างไรต่อการกดขี่และเลือกปฏิบัติต่อสตรี แผนงานของ ACW ดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เพิ่มมากขึ้นของการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงต่อสตรีที่เป็นชนพื้นเมือง/กลุ่มชาติพันธุ์ สตรีพิการ และกลุ่มของสตรีที่หลากหลายที่อยู่ในความห่วงใยเป็นพิเศษ

การดำเนินการของ ACWC และ ACW เกี่ยวกับการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (EVAW)

ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ ACWC และ ACW ได้ดำเนินกิจกรรม/โครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ภายใต้แผนงานของ ACWC ในระหว่างปีพ.ศ.2555-2559 ACWC (1) ได้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาคในการส่งเสริมสิทธิในการมีสัญชาติสำหรับสตรีและเด็กในการอนุวัติ CEDAW และ CRC ในอาเซียน เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2556 ณ เมืองดานัง ประเทศเวียดนาม ซึ่งเป็นการจัด

ประชุมแบบต่อเนื่องกับการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาคในการส่งเสริมสิทธิของสตรีและเด็กอาเซียนผ่านการดำเนินการที่มีประสิทธิผลของประเด็นที่เป็นปัญหาร่วมกันในข้อสังเกตเชิงสรุปใน CEDAW และ CRC ที่มีจุดมุ่งเน้นเกี่ยวกับเด็กหญิง ระหว่างวันที่ 20-22 สิงหาคม พ.ศ. 2556 (2) จัดพิมพ์แนวทางปฏิบัติที่ดีของอาเซียนในการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในปี พ.ศ.2557 โดยประเทศมาเลเซีย (3) จัดการรณรงค์สาธารณะประจำปีในการหยุดความรุนแรงต่อสตรีโดยจัดทำเป็นข้อความที่หลากหลาย ซึ่งนำโดยประเทศไทย (4) จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการส่งเสริมการเข้าถึงความยุติธรรมสำหรับเหยื่อที่เป็นสตรีของกรณีการใช้ความรุนแรงต่อสตรี ระหว่างวันที่ 3-5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 ณ กรุงบันดาร์เสรีเบกาวัน ประเทศบรูไนดารุสซาลาม (5) จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการสำหรับนักสังคมสงเคราะห์อาเซียนที่ให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายโดยตรง ระหว่างวันที่ 8-10 เมษายน พ.ศ. 2557 ณ ประเทศสิงคโปร์ (6) พัฒนาแนวทางปฏิบัติที่คำนึงถึงมิติทางเพศสำหรับการจัดการเหยื่อที่เป็นสตรีจากการค้ามนุษย์ ซึ่งนำโดยประเทศบรูไนดารุสซาลามและจัดการประชุมภูมิภาคในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสเกี่ยวกับการพัฒนาการคุ้มครองและการเสริมพลังแรงงานย้ายถิ่นสตรี ณ กรุงมะนิลา ระหว่างวันที่ 13-14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 นอกจากนี้ ACWC ยังได้เสนอให้มีการทบทวนกฎหมายที่มีการตรารื้อและบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ซึ่งรวมถึงความรุนแรงต่อสตรีทางคอมพิวเตอร์ และจารีตประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติที่ทำให้เกิดความรุนแรงต่อสตรี นอกจากนี้ ACWC ยังได้ริเริ่มการทบทวนในระดับภูมิภาคเกี่ยวกับการจัดการและการเยียวยาสตรีและเด็กที่เป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์

แผนงานของ ACW ในระหว่างปี พ.ศ.2554-2558 ACW ได้จัดการประชุมระดับภูมิภาคร่วมกับเครือข่ายบุรุษเยาวชน เอเชียโอวีและเอตส์ เพื่อนำไปสู่การป้องกันความรุนแรงบนฐานเพศภาวะ ในระหว่างวันที่ 15-16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาคอาเซียนเกี่ยวกับการพัฒนาขีดความสามารถในระดับประเทศในการรวบรวมสถิติเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน ระหว่างวันที่ 6-9 สิงหาคม พ.ศ. 2555 ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย การจัดการประชุมวิชาการระดับภูมิภาคอาเซียนในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสเกี่ยวกับการพัฒนาการคุ้มครองและการเสริมพลังแรงงานย้ายถิ่นสตรี ระหว่างวันที่ 13-14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ และริเริ่มการประชุมระดับภูมิภาคเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่มุ่งขจัดความคิดเหมารวมเกี่ยวกับสตรีและการใช้ภาษาที่แสดงอคติทางเพศ

2. คำจำกัดความและรูปแบบของความรุนแรงต่อสตรี

(ก) คำจำกัดความของความรุนแรงต่อสตรี

ปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่ง (พ.ศ.2538) กล่าวถึงความรุนแรงต่อสตรีว่า “การกระทำใด ๆ เกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงบนฐานเพศภาวะซึ่งทำให้เกิดหรือน่าจะทำให้เกิดอันตรายหรือความทรมานทางกาย ทางเพศหรือทางจิตใจต่อสตรี ซึ่งรวมถึงภัยคุกคามของการกระทำดังกล่าว การบังคับขู่เข็ญหรือการลิดรอนเสรีภาพโดยไม่เต็มใจ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะหรือในชีวิตส่วนตัวก็ตาม”

(ข) รูปแบบของความรุนแรงต่อสตรี

ความรุนแรงต่อสตรีมีความเกี่ยวพันกันแต่ไม่จำกัดเฉพาะคำอธิบายดังต่อไปนี้

- ก. ความรุนแรงทางกาย ทางเพศ ทางจิตใจ และทางเศรษฐกิจ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว เช่น การปฏิบัติที่จะให้คู่ครองมีอำนาจการควบคุมเหนือทรัพยากรพื้นฐาน การใช้กำลังทุบตี การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กหญิงในครัวเรือน การข่มขืนโดยคู่สมรส ความรุนแรงที่เกิดจากสินสอดของฝ่ายหญิง การขลิบอวัยวะเพศสตรีและแนวการปฏิบัติดั้งเดิมอื่น ๆ ที่เป็นอันตรายต่อสตรี ความรุนแรงที่เกิดจากคนอื่นที่ไม่ใช่ คู่สมรสและความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาผลประโยชน์
- ข. ความรุนแรงทางกาย ทางเพศ และทางจิตใจ ที่เกิดขึ้นในชุมชนทั่วไป เช่น การข่มขืน การล่วงละเมิดทางเพศ การคุกคามและข่มขู่ทางเพศในที่ทำงาน ในสถาบันการศึกษาและที่อื่น ๆ การค้าหญิงและโสเภณีและการบังคับให้ค้าประเวณี
- ค. ความรุนแรงทางกาย ทางเพศ และทางจิตใจ ที่ทำผิดหรือละเว้นการกระทำผิดโดยรัฐและหรือหน่วยงานภาคเอกชน ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม (ยูนิเซฟ 2543 และปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่ง 2538)

รูปแบบอื่น ๆ ของความรุนแรงต่อสตรีปรากฏอยู่ รวมถึงการถูกบังคับแต่งงานตั้งแต่วัยเยาว์และรูปแบบอื่น ๆ ของการปฏิบัติที่เป็นอันตรายซึ่งทำให้เกิดหรือส่งผลต่อความรุนแรงต่อสตรี และรูปแบบใหม่ ๆ ที่อุบัติขึ้นของความรุนแรงต่อสตรี ซึ่งรวมถึงความรุนแรงต่อสตรีที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ไอซีที) เช่น การคุกคามออนไลน์ การละเมิด การรังแก การก่อกวน และการเผยแพร่ภาพที่เป็นการใส่ร้ายป้ายสี

กลุ่มสตรีที่มีความหลากหลายได้รับผลกระทบจากการเลือกปฏิบัติและความไม่เสมอภาคกันที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกันในหลาย ๆ รูปแบบ ทำให้พวกเขาเสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของความรุนแรงเป็นอย่างยิ่ง สตรีกลุ่มนี้รวมถึงสตรีพิการ สตรีติดเชื่อหรือได้รับผลกระทบจากเอชไอวีและเอดส์ เด็กหญิง สตรีสูงอายุ สตรีกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และหรือคนพื้นเมือง สตรีที่อยู่ระหว่างความขัดแย้งทางกฎหมาย สตรีที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ภัยพิบัติหรือพื้นที่ที่มีความขัดแย้ง สตรีที่เป็นผู้ลี้ภัยหรือพลัดถิ่น สตรีต่างด้าวที่มีเอกสารเข้าเมืองที่ถูกกฎหมายและไม่มีเอกสารเข้าเมืองอย่างถูกกฎหมาย สตรีไร้รัฐ ผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชนของสตรี/ผู้พิทักษ์สิทธิสตรี และสตรีผู้เป็นเหยื่อของการค้าสำหรับแรงงานที่ถูกบังคับและการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศและอื่น ๆ

3. ความก้าวหน้าในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในอาเซียน

ในระยะเวลาสองสามปีหลัง ภูมิภาคอาเซียนได้มีความก้าวหน้าที่สำคัญในการจัดการกับปัญหาความรุนแรงต่อสตรี ด้วยการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ประเทศสมาชิกอาเซียนส่วนใหญ่ได้ตรากฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรีและ/หรือความรุนแรงในครอบครัวเป็นการเฉพาะ ขณะที่บางประเทศได้พัฒนาแผนปฏิบัติการในระดับประเทศในการสนับสนุนการดำเนินการตามกฎหมายและนโยบายต่าง ๆ หน่วยงานของภาครัฐและ/หรือภาคประชาสังคมได้จัดบริการต่าง ๆ สำหรับสตรีและเด็กที่ได้เผชิญกับความรุนแรง ซึ่งรวมถึงที่พักฉุกเฉิน บริการสายด่วน และศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ ในขณะที่ในบางประเทศได้จัดให้มีโต๊ะไวคอยบริการสำหรับสตรีและเด็กเป็นการเฉพาะในสถานีตำรวจ ขณะเดียวกันหลาย ๆ ประเทศก็ได้จัดให้มีการรณรงค์เพื่อสร้างการตระหนักรู้เพื่อลดการยอมรับเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงต่อสตรี แต่อย่างไรก็ตาม

ความก้าวหน้ายังคงไม่เท่าเทียมกัน โดยที่บางรูปแบบของความรุนแรงต่อสตรี เช่น การข่มขืนโดยคู่สมรสและรูปแบบอื่น ๆ ของความรุนแรงทางเพศ ยังคงไม่ได้รับการบรรจุในกฎหมายในปัจจุบัน ประเด็นที่ยังต้องการการเอาใจใส่เพิ่มเติมรวมถึงช่องว่างด้านข้อมูลเกี่ยวกับขอบเขตและผลกระทบของความรุนแรงต่อสตรี ทรัพยากรด้านการเงินทุนและมนุษย์ที่จำกัดในการสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายและการให้บริการความช่วยเหลือ และการดำรงอยู่ของบรรทัดฐานทางสังคมที่สะท้อนให้เห็นถึงการเลือกปฏิบัติทางเพศและการเหมารวมที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความรุนแรงต่อสตรี

จุดเด่นของความริเริ่มที่เกี่ยวข้องที่ดำเนินการโดยประเทศสมาชิกอาเซียนจะปรากฏอยู่ในส่วนที่ 2 ของแผนปฏิบัติการฉบับนี้

4. ข้อผูกพันระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี

(ก) ข้อผูกพันระหว่างประเทศ

ประเทศสมาชิกอาเซียนได้แสดงถึงความมุ่งมั่นในการยุติความรุนแรงต่อสตรีผ่านการให้สัตยาบันและการรับรองสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศจำนวนหลายฉบับ ที่สำคัญ คือประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหมดได้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญา Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW) และอนุสัญญาด้วยสิทธิเด็ก ยิ่งไปกว่านั้น ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ส่งรายงานที่ออกตามกำหนดเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี มีส่วนร่วมในการทบทวนรายงานตามกำหนดเวลาของอนุสัญญา CEDAW และดำเนินการตามข้อผูกพันในการดำเนินการตามข้อสังเกตเชิงสรุปที่ออกโดยคณะกรรมการ CEDAW ต่อประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี

ในปี พ.ศ.2535 คณะกรรมการว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติในทุกกรรูปแบบต่อสตรี ได้รับรองข้อเสนอแนะทั่วไปข้อที่ 19 (General Recommendation No. 19) ซึ่งได้รับรองว่าความรุนแรงต่อสตรีจะส่งผลให้เกิดรูปแบบของการเลือกปฏิบัติต่อสตรีและเป็นพื้นฐานสำหรับการจัดทำรายละเอียดของปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในปี พ.ศ.2536 ปฏิญญาดังกล่าวได้เรียกร้องให้รัฐต่าง ๆ ในการแสดงออกถึงความเพียรพยายามที่เหมาะสมในการป้องกันและลงโทษการกระทำที่เกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี ในปีเดียวกัน ปฏิญญาและแผนปฏิบัติการเวียนนา (Vienna Declaration and Program of Action) ได้รับการรับรองโดยที่ประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งได้ระบุอย่างชัดเจนว่าความรุนแรงต่อสตรีไม่สามารถเป็นที่ยอมรับในทุกกรณี ในขณะเดียวกัน แผนปฏิบัติการปักกิ่ง ซึ่งได้รับการรับรองโดยการประชุมโลกว่าด้วยสตรีครั้งที่สี่ในปี พ.ศ.2538 ได้เรียกร้องให้รัฐบาลต่าง ๆ และภาคส่วนต่าง ๆ ในการดำเนินมาตรการในลักษณะบูรณาการในการป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อสตรี

ในระยะสองสามปีหลัง ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อสตรีผ่านการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันและการรับรองข้อตกลงร่วมกันของการประชุมครั้งที่ 57 ของคณะกรรมการว่าด้วยสถานภาพสตรี ที่จัดขึ้นในปี พ.ศ.2556 ประเทศสมาชิกอาเซียนยังได้ให้คำมั่นในการดำเนินการตามมติระหว่าง

ประเทศที่เกี่ยวข้องกับการยุติความรุนแรงต่อสตรี ซึ่งรวมถึงมติของสมัชชาแห่งสหประชาชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ และคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ มติเหล่านี้รวมถึงมติข้อ 1325, 1820, 1888 and 1889 ว่าด้วยสตรี สันติภาพและความมั่นคง การประชุมนานาชาติด้านประชากรและการพัฒนาและตราสารและกระบวนการด้านสิทธิมนุษยชนอื่นที่เกี่ยวข้อง เมื่อเร็วๆ นี้ ประเทศสมาชิกอาเซียนได้มีส่วนร่วมในการทบทวนรายงานระดับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกเนื่องในโอกาสครบรอบ 20 ปีของปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่ง และได้รับรองปฏิญญาในระดับรัฐมนตรีฉบับหนึ่ง เอกสารผลลัพธ์การประชุมได้เน้นย้ำถึงความต้องการในการมีเป้าหมายเฉพาะในการบรรลุความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมพลังสตรีในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนซึ่งรวมถึงตัวชี้วัดและเป้าหมายในการยุติความรุนแรงต่อสตรี [หมายเหตุ: เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนจะได้รับการอ้างอิงเมื่อดำเนินการเสร็จสิ้นและได้รับการรับรองแล้ว] ประเทศสมาชิกอาเซียนได้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการประชุมของคณะกรรมการว่าด้วยสถานภาพสตรี (CSW) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยการประชุมครั้งที่ 57 ของ CSW ในปี พ.ศ.2556 ว่าด้วยความรุนแรงต่อสตรี

(ข) ข้อผูกพันระดับภูมิภาค

ในปี พ.ศ.2547 ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ร่วมกันจัดทำปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในอาเซียน (Declaration on the Elimination of Violence against Women in ASEAN) ซึ่งต่อยอดการจัดทำปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในอาเซียน (Declaration on the Elimination of Violence against Women and the Elimination of Violence against Children in ASEAN) ในปี พ.ศ. 2556 ปฏิญญาดังกล่าวนี้ได้ยืนยันความมุ่งมั่นของอาเซียนต่อการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและทำหน้าที่เป็นแผนงานสำหรับการประสานงานระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ดังที่ปรากฏในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการของ ACWC และ ACW ในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี จะเห็นได้ว่าการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับความพยายามในระดับภูมิภาคในการจัดการความรุนแรงต่อสตรี เป็นประเด็นที่มีความสำคัญเร่งด่วนในแผนงานของทั้ง ACWC และ ACW ท้ายที่สุด ในการประชุมร่วมครั้งแรก ณ กรุงย่างกุ้ง เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม พ.ศ.2557 ACWC และ ACW ตกลงที่จะร่วมกันพัฒนาแผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคในการดำเนินการตามปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในอาเซียน แผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคอาเซียนในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ASEAN Regional Plan of Action on Elimination of Violence against Women : ASEAN RPA on EVAW) ฉบับนี้ได้ทำให้ข้อผูกพันดังกล่าวแน่นแฟ้นขึ้นด้วยการแปลงปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในอาเซียน ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามปฏิญญานี้ในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ

ยิ่งไปกว่านั้น ประเทศสมาชิกอาเซียนได้จัดทำข้อผูกพันจำนวนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการขจัดความรุนแรงต่อสตรี การเสริมพลังสตรีและความเสมอภาคทางเพศ ข้อผูกพันเหล่านี้รวมถึง ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อสตรีและเด็ก (พ.ศ.2547) (ASEAN Declaration against Trafficking in Persons Particularly Women and Children (2004)) แผนปฏิบัติการประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (พ.ศ. 2547) (ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC) Plan of Action (2004)) และปฏิญญาอาเซียนว่าด้วย

การต่อต้านการค้ามนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อสตรีและเด็ก (พ.ศ.2556) (ASEAN Declaration against Trafficking in Persons Particularly Women and Children (2013))

5. หลักการเชิงแนวทางสำหรับการพัฒนาและการดำเนินการของแผนปฏิบัติการภูมิภาคว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี

ผลกระทบของความรุนแรงต่อสตรีเป็นประเด็นที่เป็นปัญหาร่วมกันของทั้งสามเสาของอาเซียน ได้แก่ เสถียรภาพและความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคมและวัฒนธรรม และทั้งสามเสาที่ค้ำยันที่คล้าย ๆ กันในการขจัดความรุนแรงดังกล่าว แผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนฉบับนี้ ได้รับการพัฒนาเพื่อปฏิบัติตามปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการขจัดความรุนแรงต่อเด็กในอาเซียน (ASEAN Declaration on the Elimination of Violence Against Women and Elimination of Violence Against Children) ซึ่งได้รับการรับรองโดยผู้นำอาเซียนในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 23 ในปี พ.ศ.2556 โดยการแปลงความผูกพันดังกล่าวไปสู่ยุทธศาสตร์และแนวทางปฏิบัติสำหรับดำเนินการของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ

แผนปฏิบัติการภูมิภาคนี้ จะช่วยให้ประเทศสมาชิกอาเซียนก้าวหน้าไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป้าหมายเกี่ยวกับความเสมอภาคทางเพศและการเสริมพลังสตรี แผนปฏิบัติการภูมิภาคนี้ ยังจะช่วยให้ประเทศสมาชิกอาเซียนในการแปลงความผูกพันที่กระทำโดยผู้นำอาเซียนในปฏิญญาระดับรัฐมนตรีที่ได้รับการรับรองในการประชุมเอเชียและแปซิฟิกเกี่ยวกับความเสมอภาคทางเพศและการเสริมพลังสตรี การทบทวนรายงานปักกิ่ง+20 (Asian and Pacific Conference on Gender Equality and Women's Empowerment: Beijing +20 Review) ที่จัดขึ้นเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2557 ณ กรุงเทพมหานคร ไปสู่การปฏิบัติเพื่อขจัดการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงต่อสตรีและเด็กหญิงในภูมิภาคอาเซียน

แผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนนี้เป็นการแสดงออกของความผูกพันต่าง ๆ เหล่านั้น และได้รับการพัฒนาขึ้นบนหลักการเชิงแนวทางดังต่อไปนี้

(ก) ฐานคิดทางสิทธิมนุษยชน

ประชาชนอาเซียนทั้งหมดล้วนมีสิทธิในการมีชีวิตที่ปราศจากความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติ รัฐต่าง ๆ เป็นผู้รับผิดชอบในเบื้องต้นในการรับประกันสิทธินี้และมีหน้าที่ในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ฐานคิดทางสิทธิมนุษยชนในการขจัดความรุนแรงต่อสตรีนี้จะเป็นการเสริมพลังเหยื่อและผู้รอดชีวิตในการเข้าถึงสารสนเทศและความช่วยเหลือและการอ้างสิทธิมนุษยชน และทำให้ผู้มีหน้าที่โดยตรงในการรับผิดชอบเกี่ยวกับการให้บริการต่าง ๆ สำหรับเหยื่อและผู้รอดชีวิตทั้งหมดซึ่งคำนึงถึงมิติทางเพศและมีเหยื่อเป็นศูนย์กลาง หลักการเหล่านี้ถูกปรากฏอยู่ในอนุสัญญา CEDAW ด้วย หลักการนี้มุ่งเน้นการก้าวไปสู่การมีมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนที่ติดตัวมาที่ระบุอยู่ในกฎหมาย นโยบาย และการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อสตรีและการตระหนักถึงความพึ่งพาอาศัยกันและธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกันของสิทธิมนุษยชน หลักการนี้ รวมถึงการจัดการกับความไม่เสมอภาคทางเพศที่ปรากฏอยู่

ความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ไม่เสมอภาคกันและบรรทัดฐานที่ไม่เสมอภาคทางเพศและการเหมารวมตลอดจนการส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศและการเข้าถึงสิทธิมนุษยชน และการรับประกันการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพและเต็มเปี่ยมของสตรีและเด็กหญิงในการป้องกันและการตอบสนองทั้งหมด บ่อยครั้งที่ความรุนแรงต่อสตรีมักจะได้รับ การอธิบายว่าเป็นการทำให้เกิดความสนใจต่อชนบทรรมนิยมทางสังคมและวัฒนธรรมและทางศาสนาและค่านิยมต่าง ๆ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่รัฐต่าง ๆ จะ “ปรับปรุงแบบแผนทางสังคมและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติของบุรุษและสตรีเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการจัดอคติและธรรมเนียมปฏิบัติและการปฏิบัติอื่น ๆ ที่อยู่บนความคิดของการด้อยกว่าหรือเหนือกว่าของเพศใดเพศหนึ่งหรือเกี่ยวกับบทบาทที่ถูกเหมารวมของบุรุษและสตรี”

(ข) หลักการทำงานแบบพหุสาขาและสหวิชาชีพ

ทุกภาคส่วน องค์กร และปัจเจกบุคคลในอาเซียนมีความรับผิดชอบในการจัดความรุนแรงต่อสตรี ในขณะที่ความรุนแรงต่อสตรีเป็นปัญหาที่ซับซ้อนที่มีสาเหตุของปัญหาในระดับที่แตกต่างกัน การป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรงต้องการการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่จากทุกภาคส่วนของภาครัฐและสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ทั้งนี้ รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการศึกษา สาธารณสุข ตำรวจ ระเบียบยุติธรรม บริการทางสังคม และภาคส่วนการเงินการคลัง ภาคส่วนและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งหมดในระดับประเทศและระดับท้องถิ่นจำเป็นต้องทำงานร่วมกันเป็นระบบที่เชื่อมโยงกัน ยิ่งไปกว่านั้น การพัฒนาการดำเนินการของนโยบาย แผนงาน ระบบ และกระบวนการที่เชื่อมโยงและครอบคลุม ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ จะต้องเสริมสร้างและยกระดับความมุ่งมั่นของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องทั้งหมด องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคเอกชน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ

(ค) หลักการทำงานเชิงประจักษ์

บรรดานโยบาย แผนงาน และยุทธศาสตร์ที่มีการกำหนดและดำเนินการเพื่อป้องกันและต่อสู้กับปัญหาความรุนแรงต่อสตรีควรอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานเชิงประจักษ์และการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของสตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีที่มาจากกลุ่มและภาคส่วนของบุคคลชายขอบ หลักฐานสามารถรวบรวมได้จากการรวบรวมข้อมูลแยกประเภททั่วไปและวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับขอบเขตและผลกระทบของความรุนแรงต่อสตรี รวมทั้งการติดตามและประเมินผลที่มีอยู่ในการประเมินผลกระทบและความมีประสิทธิภาพของการตอบสนองต่าง ๆ

(ง) ความพยายามที่สมเหตุสมผล

ประเทศสมาชิกอาเซียนดำเนินการจัดความรุนแรงต่อสตรีโดยใช้ความพยายามที่สมเหตุสมผล ทั้งนี้หมายความว่ารัฐต่าง ๆ มีข้อผูกพันในการดำเนินมาตรการที่สมเหตุสมผลในการป้องกัน พิทักษ์ ลงมือปฏิบัติ และให้การฟื้นฟูแก่เหยื่อ/ผู้รอดชีวิต

(จ) การเป็นหุ้นส่วนและการประสานงาน

การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนนี้จะต้องได้รับการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และมีหุ้นส่วนความร่วมมือจากองค์กรของอาเซียนที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ชุมชนและภาคเอกชน รวมถึงองค์กรระดับชาติ องค์กรระดับภูมิภาคและองค์กรระหว่างประเทศ การเป็นหุ้นส่วนนี้ควรจะรวมถึงการรับฟังความคิดเห็นจากเหยื่อ/ผู้รอดชีวิตและกลุ่มของสตรีที่เป็นบุคคลชายขอบ/ด้อยโอกาส

การเสริมสร้างการเป็นเจ้าของแผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนนี้ การรวบรวมองค์ความรู้แบบองค์รวมและความเชี่ยวชาญของผู้ปฏิบัติงานทั้งหมด และการรับประกันว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดจะทำงานร่วมกันในลักษณะสอดประสานกันเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับการรับประกันการป้องกันและกลยุทธ์การตอบสนองที่มีประสิทธิผล

6. กรอบระยะเวลา

แผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนฉบับนี้ครอบคลุมระยะเวลา 10 ปี (พ.ศ.2559-2568) ซึ่งสอดคล้องกับแผนงานประชาคมอาเซียน (พ.ศ.2559-2568)

7. คำแถลงนโยบายและเป้าประสงค์

อาเซียนมีนโยบายในการต่อต้านความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบอย่างสิ้นเชิง การยอมรับว่าความรุนแรงต่อสตรีเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ดังนั้น อาเซียนจึงมีความมุ่งมั่นที่จะขจัดความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบ โดยถือเป็นประเด็นที่มีความสำคัญเร่งด่วน

เป้าประสงค์ของแผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนฉบับนี้จึงเพื่อเป็นการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบในอาเซียน

8. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของแผนปฏิบัติการภูมิภาคอาเซียนฉบับนี้ มีดังนี้

1. อาเซียนมีการจัดทำนโยบายการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและการสนับสนุนอย่างยั่งยืนระหว่างเสาและภาคส่วน และ
2. ประเทศสมาชิกอาเซียนมีบริการป้องกันและคุ้มครองที่มีประสิทธิผลซึ่งสนับสนุนโดยกรอบกฎหมายภายในประเทศด้านการขจัดความรุนแรงต่อสตรีและกลไกเชิงสถาบันภายในประเทศ

9. ยุทธศาสตร์และการดำเนินการที่สำคัญ

การยุติความรุนแรงต่อสตรีในอาเซียนจะต้องมีการดำเนินการและการลงทุนที่ยั่งยืนและเชื่อมโยงกันซึ่งประกอบด้วยทั้งการป้องกันและการจัดการปัญหา การกำหนดให้การยุติความรุนแรงก่อนที่จะเริ่มต้นโดยการจัดการกับต้นตอและปัจจัยที่เป็นตัวผลักดันของปัญหาที่ซับซ้อนซึ่งอาจนำไปสู่ความรุนแรงได้ ทั้งนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องรับประกันว่าเหยื่อ/ผู้รอดชีวิตทั้งหมดจะสามารถเข้าถึงบริการสนับสนุนที่มีคุณภาพอย่างหลากหลายซึ่งตอบสนองต่อความต้องการทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ ยังต้องมีการรับรองและการปฏิบัติตามกรอบของกฎหมายอย่างเคร่งครัดเพื่อให้ผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษและรับประกันเกี่ยวกับระบบความยุติธรรมที่มีประสิทธิผล การรับประกันว่าสถาบันที่เกี่ยวข้อง องค์กรและบุคคลต่าง ๆ ทั้งหมด จะมีทักษะและความรู้ในการตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อกรณีการใช้ความรุนแรงต่อสตรีที่เกิดขึ้น และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติทั้งหมดสามารถ

ปฏิบัติงานร่วมกันอย่างสอดคล้องประสานกัน สุดท้าย กรอบการดำเนินการเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรีที่มีประสิทธิผล จะต้องได้รับข้อมูล งานวิจัย และการติดตามผลที่เพียงพอ ในการรับประกันว่ากลยุทธ์การป้องกันและจัดการ ปัญหาจะอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์ และกลไกการป้องกันและการตอบสนองจะได้รับการติดตามและ ประเมินผลอย่างเป็นระบบเพื่อที่จะประเมินความมีประสิทธิภาพ กลยุทธ์การป้องกันและจัดการปัญหาจะต้องได้รับการ ประยุกต์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ตามความเป็นจริง ดังนั้น แผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคอาเซียนเกี่ยวกับการขจัดความรุนแรงต่อสตรีจะครอบคลุมการดำเนินการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้ ซึ่งการดำเนินการจะต้องมีการพิจารณาให้สอดคล้องกับบริบทและสถานการณ์ในระดับภูมิภาคและ ระดับประเทศ

แผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคนี้ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ดังต่อไปนี้ การกำหนดยุทธศาสตร์ที่เชื่อมโยงกันและมี ประสิทธิภาพในการป้องกันความรุนแรง; การคุ้มครองเหยื่อ/ผู้รอดชีวิตจากความรุนแรง การพัฒนาและการยกระดับ กรอบกฎหมาย การยกระดับขีดความสามารถของบุคลากรและองค์กร การรวบรวมข้อมูลและการติดตามผลการ ดำเนินการโดยผ่านกลไกการทบทวนรายงานตามระยะเวลาที่กำหนด

การดำเนินการดังต่อไปนี้จะได้รับการรับรองในระดับภูมิภาคและระดับประเทศเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ข้างต้น

ยุทธศาสตร์ที่ 1: การป้องกัน

1. พัฒนากลอบการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีระดับประเทศ ซึ่งบูรณาการการป้องกันและ การสนองตอบต่อความรุนแรงต่อสตรี รวมถึงนโยบายและโครงการที่มีความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ ที่มีประสิทธิภาพทั้งในระดับนานาชาติและระดับประเทศ (ระดับประเทศ)
2. พัฒนาและเผยแพร่แนวคิดระดับภูมิภาค คู่มือ และแนวทางเพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีทั้งในระดับ นานาชาติและระดับประเทศ เพื่อเสนอแนะการพัฒนาและการดำเนินการของกรอบแนวทาง ระดับประเทศในการป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง (ระดับภูมิภาค)
3. ออกแบบ ดำเนินการ และประเมินโดยเน้นหลักฐาน บริบท และ ความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรมในการ ผนึกสร้างพันธมิตรเพื่อเปลี่ยนจารีตทางสังคมสู่ความไม่รุนแรงและความสัมพันธ์บนพื้นฐานของ ความเคารพซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้สื่อที่มีอยู่และช่องทางที่มีประสิทธิภาพ การรณรงค์ สร้างความตระหนักเพื่อขจัดความรุนแรงต่อสตรีควรมุ่งเพื่อขจัดรากเหง้าของความไม่เสมอภาคระหว่าง เพศ ธรรมเนียมที่เลือกปฏิบัติ และปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลให้เกิดความรุนแรงต่อสตรี รวมทั้งประเภทในการ ลงโทษผู้กระทำผิด (ระดับประเทศและภูมิภาค)
4. พัฒนาและเผยแพร่ข้อมูลและสื่อในการพิทักษ์สิทธิ ซึ่งรวมไปถึงสื่อภาษาท้องถิ่น สถานการณ์และประเภท ของความรุนแรงต่อสตรี ความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมจากความรุนแรงต่อสตรี กฎหมายและ นโยบายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลในการรายงานจำนวนผู้ถูกระทำความรุนแรง การเข้าถึงความยุติธรรม และบริการอื่น ๆ สื่อเหล่านี้ควรมุ่งเพื่อลดการตีตราต่อผู้ถูกระทำความรุนแรง การจัดการยอมรับ

ความรุนแรงต่อสตรี การสื่อสารเชิงบวกและเรื่องราวที่เสริมพลังสตรี และส่งเสริมผู้ชายในฐานะผู้เปลี่ยนแปลง (ระดับประเทศและภูมิภาค)

5. ดำเนินการร่วมกับสถาบันการศึกษา องค์กรภาคประชาสังคม ผู้ปกครอง ชุมชน และภาคเอกชน
 - (1) ส่งเสริมค่านิยมความไม่รุนแรง ความเสมอภาคทางเพศ และการไม่ยอมรับต่อความรุนแรงต่อสตรี
 - (2) ส่งเสริมความเป็นชายเชิงบวกผ่านการทบทวนหลักสูตรการศึกษาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ พัฒนาแบบเรียนและหนังสือเรียน วิธีการเรียนการสอน รวมทั้งเครื่องมือการเรียนการสอน
 - (3) พัฒนาและปรับปรุงแนวปฏิบัติสำหรับบุคคลและชุมชน
 - (4) ตระเตรียมสภาพแวดล้อมในทุกระดับเพื่อความเสมอภาคทางเพศและการไม่ยินยอมต่อความรุนแรงต่อสตรี
6. พัฒนาและประกันกลไกความเสมอภาคทางเพศ แนวปฏิบัติ และ/หรือแนวทางสำหรับสื่อ สื่อสารมวลชน ธุรกิจโฆษณา สื่อวีดิทัศน์ และเกมส์เพื่อขจัดความรุนแรงต่อสตรี การเหมารวมทางเพศที่เป็นอันตราย และการใช้ผู้หญิงและเด็กเป็นวัตถุในวัฒนธรรมสมัยนิยม และสื่อสังคม (ระดับประเทศ)
7. พัฒนามาตรฐานระดับประเทศสำหรับการดำเนินการในการป้องกันและการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในที่ทำงานผ่านมาตรการ เช่น กำหนดกรอบแนวทาง นโยบาย และแนวปฏิบัติสำหรับนายจ้าง สหภาพ และลูกจ้าง (ระดับประเทศ)
8. พัฒนามาตรฐานระดับประเทศเพื่อประกันความปลอดภัยแก่ผู้หญิงและเด็กหญิงในขนส่งสาธารณะและสถานที่สาธารณะ (ระดับประเทศ)
9. ประกันว่าการป้องกันความรุนแรงต่อสตรี โดยเฉพาะความรุนแรงทางเพศ ถูกรวมอยู่ในโครงการและแนวทางในการจัดการและบรรเทาความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ รวมทั้งการช่วยเหลือทางมนุษยธรรมทั้งหมด (ระดับประเทศ)
10. สร้างการมีส่วนร่วมของผู้มีอิทธิพลทางสังคม/ผู้สร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากทุกสาขาอาชีพ (เช่น ผู้นำชุมชนและผู้นำศาสนา ศิลปิน นักกีฬาและผู้นำเยาวชน) เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับความเสมอภาคทางเพศและการเสริมพลังสตรี และการส่งเสริมการไม่ยอมรับต่อความรุนแรงต่อสตรี รวมทั้งเสริมพลังผู้ถูกระทำ ความรุนแรงเพื่อให้เป็นแบบอย่าง (ระดับประเทศและภูมิภาค)
11. สร้างการมีส่วนร่วมของผู้ชายและเด็กชายในฐานะหุ้นส่วนความร่วมมือและพันธมิตรในการป้องกันความรุนแรงต่อสตรี รวมไปถึงผ่านการพัฒนาและการดำเนินการโครงการที่ทำทลายการกดทับผู้หญิง ส่งเสริมแนวความคิดในเรื่องการไม่กระทำความรุนแรงและความเป็นชายเชิงบวก (ระดับประเทศและภูมิภาค)
12. พัฒนาและดำเนินโครงการสำหรับคู่สามี-ภรรยา ผู้ปกครอง และสมาชิกในครอบครัว เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ที่มีความเสมอภาค เคารพซึ่งกันและกัน และการจัดการความขัดแย้งโดยไม่ใช้ความรุนแรงบนพื้นฐานของสิทธิมนุษยชน คัดค้านความเป็นมนุษย์ และความเสมอภาคทางเพศ (ระดับประเทศ)
13. พัฒนาแนวทางและหลักสูตรเพื่อส่งเสริมความไม่รุนแรงในครอบครัว โรงเรียนและชุมชน (ระดับประเทศและภูมิภาค)
14. พัฒนาแนวปฏิบัติและฝึกอบรมแก่ผู้ให้บริการและผู้บังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันความรุนแรงต่อสตรีและการกระทำอันเกิดจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ระดับประเทศและภูมิภาค)

ยุทธศาสตร์ 2: การคุ้มครองและการให้บริการสำหรับผู้ถูกระทำความรุนแรง

15. กำหนดให้มีการบริการแบบสหวิชาชีพและการประสานความร่วมมือสำหรับผู้ถูกระทำความรุนแรงผ่านระบบการบริการแบบบูรณาการ รวมไปถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะการให้บริการทางการแพทย์และทางจิตใจ บริการให้คำปรึกษา ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บริการล่าม สายด่วน 24 ชั่วโมง การสนับสนุนที่พัก และทางการเงินรวมทั้งความช่วยเหลือในการเข้าถึงความยุติธรรม และการส่งต่อที่มีประสิทธิภาพระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ และระหว่างระบบ (ระดับประเทศ)
16. สร้างและติดตามการดำเนินการตามระเบียบมาตรฐานการดำเนินการสำหรับการให้บริการรวมถึงบริการทางการแพทย์ จิตใจ สาธารณสุข อนามัยเจริญพันธุ์ และทางกฎหมาย ซึ่งประกันความปลอดภัยและการรักษาความลับของผู้ถูกระทำความรุนแรงและบุตรหลาน ควรมีระบบส่งต่อต่อและสามารถเข้าถึงได้ (ระดับประเทศ)
17. จัดให้มีระบบสนับสนุนอย่างเพียงพอ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล พร้อมกับผู้ให้บริการที่มีความรู้ความสามารถและมีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะอย่างทั่วถึงครอบคลุมในทุกเขตที่สามารถเข้าถึงได้ และตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายของผู้หญิงในกลุ่มต่าง ๆ โดยเฉพาะผู้ที่มีประสบการณ์จากการถูกเลือกปฏิบัติในหลายรูปแบบ (ระดับประเทศ)
18. รวมการป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบเข้าสู่การวางแผน โครงการแนวทางในการให้บริการในช่วงภัยพิบัติและการให้ความช่วยเหลือทางมนุษยธรรมทั้งในช่วงภัยธรรมชาติ สถานการณ์ความขัดแย้ง และภาวะฉุกเฉินอื่น ๆ (ระดับประเทศและภูมิภาค)
19. จัดให้มีบริการสนับสนุนสำหรับการฟื้นฟูผู้ถูกระทำความรุนแรง รวมถึงการฝึกอาชีพ การสร้างรายได้ โครงการในการส่งเสริมการจ้างงาน เพื่อเสริมพลังสตรี สร้างการพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจ และการเข้าถึงที่อยู่อาศัย สนับสนุนการเป็นผู้นำและเสริมพลังของผู้ถูกระทำความรุนแรงเพื่อให้เป็นผู้นำสตรี ผู้พิทักษ์สิทธิและแบบอย่างในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
20. จัดให้มีเครื่องมือในการเฝ้าระวังและระบบส่งต่อสำหรับผู้ถูกระทำความรุนแรงในช่วงต่าง ๆ เช่น บริการทางสาธารณสุขในช่วงตั้งครรภ์ อนามัยแม่และเด็กโดยผู้ให้บริการที่มีได้ลงเยี่ยมบ้านในชุมชน (ระดับประเทศ)
21. จัดตั้งและสนับสนุนกลไกในชุมชนเพื่อเฝ้าระวังและคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรง ผู้หญิงกลุ่มเสี่ยง รวมทั้งการให้บริการแก่ผู้ถูกระทำความรุนแรง (ระดับประเทศ)
22. กำหนดมาตรการในการคุ้มครองและโครงการแก่ผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง/ผู้รณรงค์สร้างความเสมอภาค วิชาชีพและผู้ให้บริการทางสังคมซึ่งให้บริการแก่ผู้ถูกระทำความรุนแรง (ระดับประเทศ)
23. สร้างหรือเสริมสร้างกลไกในการร้องเรียนที่สามารถเข้าถึงได้ มีประสิทธิภาพ และมีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะ ที่มีหน้าที่ในการสืบสวนและกำกับติดตามการล่วงละเมิดทางเพศในที่ทำงาน ทั้งในภาคที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (ระดับประเทศ)

ยุทธศาสตร์ 3: กรอบกฎหมาย การลงโทษและระบบยุติธรรม

24. นำการดำเนินการที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะในการบัญญัติกฎหมายระดับประเทศ เพื่อลงโทษ ความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบ ตามหลักการของ CEDAW และ CRC รวมทั้งมาตรฐานสิทธิมนุษยชน ระหว่างประเทศผ่านมาตรการสหวิชาชีพที่มีประสิทธิภาพทั้งในการป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
25. ทบทวนและแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบ นโยบาย การปฏิบัติ และจารีตที่ส่งเสริมให้เกิดความรุนแรงต่อ สตรีและการเลือกปฏิบัติในรูปแบบต่าง ๆ รวมไปถึงกฎหมายทางศาสนาและกฎหมายจารีต และกฎหมาย ที่ยอมรับการกระทำเพื่อรักษาเกียรติ ที่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการกระทำผิดต่อผู้หญิงและเด็กหญิง การเดือนอวัยวะเพศหญิง และการฆ่าเพื่อรักษาเกียรติ แม้ว่าในกฎหมายจารีตหรือกฎหมายศาสนาและ กระบวนการยุติธรรมที่เป็นทางการ การตัดสินควรจะดำเนินการโดยเคารพถึงสิทธิมนุษยชนของ ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง และเป็นไปตามหลักการพันธกรณีระหว่างประเทศว่าด้วยความเสมอภาคทางเพศ และมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ผู้ที่มีหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการ ประกันความปลอดภัย การคุ้มครอง และศักดิ์ศรีของผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง (ระดับประเทศ)
26. สอบสวน ดำเนินคดี และลงโทษการกระทำ ความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ และยุติการไม่เอาผิดกับ ผู้กระทำ ความรุนแรงทั้งหมด รวมทั้งผู้กระทำที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐ และผู้มีอำนาจ (เช่น ครู ผู้นำศาสนา ผู้ บังคับใช้กฎหมาย และผู้มีเอกสิทธิ์คุ้มครอง) โดยใช้กระบวนการที่มีระยะเวลาเหมาะสม (ระดับประเทศ)
27. ทบทวน กำกับ ประเมินการดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรี ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ระบบยุติธรรม ซึ่งรวมถึงการไต่สวนที่มีประสิทธิภาพในการที่ระบบยุติธรรมตอบสนองต่อความรุนแรง ต่อผู้หญิงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การติดตามการตัดสินของศาล กระบวนการยุติธรรม กระบวนการไต่สวน คุณภาพและประสิทธิภาพของการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและบริการทางยุติธรรมที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ แก่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง
28. ทบทวนและปรับปรุงกฎหมายโดยตระหนักถึงสภาพความรุนแรงต่อสตรีในรูปแบบที่เกิดขึ้นใหม่ เช่น ความรุนแรงทางเพศต่อสตรีในเทคโนโลยีสารสนเทศ (ระดับประเทศ)
29. พัฒนาระบบยุติธรรมให้ตระหนักถึงสถานะความตึงเครียดทางจิตของผู้หญิงที่ถูกกระทำ ความรุนแรงมา อย่างต่อเนื่อง (battered woman syndrome) และการจัดการเหมารวมทางเพศในการตัดสินของศาล (ระดับประเทศ)
30. สร้างกลไกสำหรับผู้หญิงในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมผ่านทาง Establish mechanisms for
 - (1) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม
 - (2) การจัดอุปสรรค
 - (3) การจัดให้มีการช่วยเหลือทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพและสามารถเข้าถึงได้แก่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง
 - (4) การจัดให้มีการเยียวยาที่มีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพ และ
 - (5) การจัดให้มีการเยียวยาจากอันตรายที่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงประสบ (ระดับประเทศ)

31. เสริมสร้างการบริการทางกระบวนการยุติธรรมที่ค้ำประกันถึงผู้ถูกระทำความรุนแรงเป็นศูนย์กลางและมีความละเอียดอ่อนทางเพศ เช่น ผ่านการสร้างศูนย์เบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว และระบบพิเศษทางศาล หรือกระบวนการที่ประกันการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีที่มีประสิทธิภาพ เช่น การใช้จอภาพในห้องพิจารณาคดี การบันทึกคำให้การ การใช้เครื่องมือในการสื่อสาร และการจำกัดการเผยแพร่ต่อสาธารณะ (ระดับประเทศ)
32. เสริมสร้างประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมเพื่อจัดให้มีการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อสตรีที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะ ห้ามหารบังคับกระบวนการในการจัดการข้อพิพาททางเลือก รวมทั้งการบังคับการเจรจาไกล่เกลี่ยที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบ (ระดับประเทศ)
33. สร้าง และ/หรือ เสริมสร้างการบังคับใช้กฎหมายและแผนกพิจารณาคดี ระบบศาล และ/หรือกระบวนการทางยุติธรรมที่สนองต่อความรุนแรงต่อสตรี โดย
 - (1) กำหนดให้มีงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความรุนแรงต่อสตรี และมีเจ้าหน้าที่เพียงพอ
 - (2) การส่งเสริมการจ้างงานของผู้หญิงในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกระทำ ความรุนแรง
 - (3) กำหนดให้มีการฝึกอบรมเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความรุนแรงต่อสตรี
 - (4) ทบทวนกระบวนการทางยุติธรรม การบังคับใช้กฎหมาย และผลการดำเนินงาน
 - (5) จัดตั้ง/ปรับปรุงมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับผู้บังคับใช้กฎหมายเพื่อเสริมสร้างให้สามารถสนองต่อ เหตุการณ์ความรุนแรงต่อสตรี ให้มีความสอดคล้องกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
34. จัดให้มีมาตรการคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้ถูกระทำ ความรุนแรง นักปกป้องสิทธิมนุษยชนสิทธิมนุษยชนสตรี ผู้รณรงค์สร้างความเสมอภาคทางเพศ และผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง การละเมิดมาตรการคุ้มครองควรจะถูกลงโทษและมีมาตรการในการติดตามอย่างใกล้ชิด (ระดับประเทศ)
35. อาเซียนตระหนักและดำเนินการในการกำหนดมาตรการคุ้มครองข้ามพรมแดน ประกันและส่งเสริมว่ากฎหมายโยกย้ายถิ่นและแนวปฏิบัติทางบริหารจะไม่เป็นอุปสรรคต่อผู้หญิงในการออกจากสถานการณ์ความรุนแรง เนื่องจากกลัวต่อการถูกส่งกลับ การสูญเสียสถานะทางกฎหมายหรือถูกเพิกถอนสิทธิในการดูแลบุตร (ระดับภูมิภาค)
36. ประกันความรับผิดชอบของผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีทั้งในระหว่าง หรือหลังจากสถานการณ์ความขัดแย้ง ภัยพิบัติ และสถานการณ์ความไม่สงบผ่านกระบวนการยุติธรรมและกลไกยุติธรรมในช่วงการเปลี่ยนผ่าน ซึ่งส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการต่าง ๆ รวมทั้งประกันว่าผู้ถูกระทำ ความรุนแรงสามารถเข้าถึงการเยียวยาและการชดเชยอื่น ๆ (ระดับประเทศ)
37. สร้าง/ปรับปรุงกฎหมายเพื่อประกันสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในระยะยาวเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของผู้ถูกระทำ ความรุนแรง สมาชิกในครอบครัว และหากเหมาะสมผู้กระทำความรุนแรงควรถูกย้ายออกจากบ้าน (ระดับประเทศ)

ยุทธศาสตร์ที่ 4: การพัฒนาศักยภาพ

38. พัฒนาการฝึกอบรมและคู่มือสำหรับสำหรับทีมสหวิชาชีพและวิชาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง / ผู้ให้บริการ เช่น บุคลากรด้านสุขภาพ นักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษาและผู้ไกล่เกลี่ย เพื่อจัดให้มีการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ มีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะและวัฒนธรรม และให้บริการโดยคำนึงถึงผู้ถูกระทำความรุนแรงเป็นศูนย์กลาง (ระดับประเทศ)
39. พัฒนาโครงสร้างศักยภาพของผู้หญิงในการต่อต้านการกดขี่และความรุนแรง สามารถพึ่งพาตนเองและเจรจาต่อรองในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัว (ระดับประเทศ)
40. พัฒนาการฝึกอบรมสำหรับผู้ที่ทำผิด โดยผ่านการทบทวนรูปแบบที่ตกลงไว้และแนวโน้มที่จะประพฤติตัวในทางที่ดี โดยการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แนวทางที่จะได้รับการพัฒนาควรจะดูที่สาเหตุของความรุนแรง รวมไปถึงปัจจัยผลักดันในการกระทำความรุนแรง และควรคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการบูรณาการที่ใช่กับการแก้ไขในด้านอื่น ๆ เช่น การติดสุราและยาเสพติด (ระดับประเทศ)
41. เสริมสร้างศักยภาพของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง ในระดับประเทศและในระดับอื่น ๆ (ระดับประเทศ)
42. พัฒนาและดำเนินการตามแนวปฏิบัติ คู่มือ และกิจกรรมการฝึกอบรมสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการเก็บรวบรวมข้อมูล การตีความ และการใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงเพื่อกำหนดโดยบายและโครงการเพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลง (ระดับประเทศ)
43. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนตัวอย่างและประสบการณ์ที่ดีในระดับภูมิภาค รวมทั้งความเป็นไปได้ การปฏิบัติ รวมทั้งความสำเร็จของนโยบายและโครงการ เช่น คู่มือ / คู่มือสำหรับการจัดการที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะในการจัดการกับกรณีการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง ส่งเสริมการนำไปใช้การดำเนินการและประสบการณ์ในบริบทอื่น ๆ ผ่านทางสื่อสังคมและกิจกรรมเสริมสร้างศักยภาพต่าง ๆ (ระดับภูมิภาค)

ยุทธศาสตร์ที่ 5: การวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

44. กำหนดแนวทางระดับภูมิภาคในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงให้มีความสอดคล้องกับแนวทางจริยธรรมสากล (ระดับภูมิภาค)
45. พัฒนา / ปรับปรุงระบบข้อมูลระดับประเทศในการจัดเก็บข้อมูลจำแนกประเภทที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อผู้หญิง ระบบข้อมูลในระดับประเทศควรจะรวมถึง:
 - (1) ข้อมูลสถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรีที่สอดคล้องกับตัวชี้วัด¹;
 - (2) ความเสี่ยงและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง;
 - (3) ค่าใช้จ่ายและผลกระทบของความรุนแรงในทุกรูปแบบต่อผู้หญิง;
 - (4) การเข้าถึงการบริการสำหรับผู้ถูกระทำความรุนแรง;
 - (5) คุณภาพของการบริการและความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการ; และ
 - (6) ความรุนแรงต่อผู้หญิงในสถานการณ์ภัยพิบัติและความขัดแย้ง (ระดับประเทศ)

¹ ตัวชี้วัดหลักสำหรับกาวัดความรุนแรงต่อสตรี จัดทำโดย Friends of the Chair of the United Nations Statistical Commission on indicators on violence against women

46. เสริมสร้างการจัดเก็บข้อมูลในเชิงบริหารระดับประเทศเพื่อการพัฒนาและการดำเนินการตามนโยบายที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงการประสานข้อมูลและการใช้งานที่เหมาะสมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและภาคประชาสังคม การรักษาความลับ จริยธรรมและความปลอดภัย (ระดับประเทศ)
47. ทบทวนช่องว่างของงานวิจัยและดำเนินการวิจัยทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในทุกรูปแบบต่อผู้หญิงและสาเหตุที่เกิดขึ้น (ระดับประเทศ)
48. ประเมินผลกระทบของนโยบายและโครงการเพื่อพัฒนานโยบาย โครงการ แผนปฏิบัติการ และกฎหมายตามหลักฐาน (ระดับประเทศ)

ยุทธศาสตร์ที่ 6: การบริหารจัดการ การประสานงาน การตรวจสอบและการประเมินผล

6.1 การจัดการและการประสานงาน

49. พัฒนาและดำเนินการแผนปฏิบัติการระดับประเทศในการขจัดความรุนแรงต่อสตรีโดยกำหนดกรอบเวลาที่ชัดเจนและมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ภาคประชาสังคมและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จัดหาทรัพยากรทางการเงินและบุคลากรที่เพียงพอในทุกระดับและกำหนดตัวชี้วัดและเป้าหมายอย่างชัดเจนซึ่งมีความจำเป็นสำหรับการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพของแผนปฏิบัติการระดับประเทศในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
50. สร้าง และ/หรือเสริมสร้างส่วนราชการที่เกี่ยวข้องและกำหนดโครงสร้างเพื่อให้มั่นใจว่าดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและติดตามแผนปฏิบัติการระดับประเทศในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี รวมทั้งประกันว่าแผนปฏิบัติการระดับประเทศสนองต่อความต้องการเฉพาะของกลุ่มผู้หญิงที่แตกต่าง รวมทั้งผู้หญิงชายขอบ ในการวางแผน การดำเนินการตามแผน และการติดตาม และให้รายงานความคืบหน้าต่อสาธารณะและ ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (ระดับประเทศ)
51. จัดสรรงบประมาณ ความช่วยเหลือทางเทคนิค และบุคคลกรทุกภาคส่วนอย่างเพียงพอสำหรับการต่อต้านการกระทำความรุนแรงในทุกรูปแบบ ต่อสตรี พร้อมกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบและระบุแหล่งเงินทุน (ระดับประเทศ)
52. สร้างความเข้มแข็งของกลไกระดับประเทศที่มีอยู่ รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรเพิ่มเติมสำหรับกลไกระดับชาติด้านสตรีและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการดำเนินการ การตรวจสอบ และการรายงานตามข้อเสนอแนะของ CEDAW, CRC UPR of UNHRC รวมทั้งอนุสัญญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขจัดความรุนแรงในทุกรูปแบบ ต่อสตรี (ระดับประเทศ)
53. พัฒนากลไกการประสานงานระดับประเทศสำหรับการขจัดความรุนแรงต่อสตรี รวมทั้งกลไกในการป้องกันและตอบสนองต่อสถานการณ์ภัยพิบัติและความขัดแย้ง (ระดับประเทศ)

6.2 การติดตามและประเมินผล

54. ทบทวนและปรับปรุงนโยบายระดับชาติเพื่อให้เกิดการประสานงานระหว่างส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศและขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
55. สร้างหรือปรับปรุงระบบติดตามเพื่อดำเนินการตามแผนปฏิบัติการระดับประเทศในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี โดยการพัฒนาของตัวชี้วัดและการประเมินแผนเป็นระยะ โดยการมีส่วนร่วมต่อองค์กรสตรีและผู้ที่ถูกกระทำความรุนแรง (ระดับประเทศ)

ยุทธศาสตร์ที่ 7: ภาคิและการประสานความร่วมมือ

56. ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี โดยร่วมกับองค์กรภาคประชาสังคม ภาคเอกชน และองค์กรระหว่างประเทศ (ระดับประเทศ)
57. สนับสนุนให้องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายภายในและแผนปฏิบัติการว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
58. ตระหนักถึงความสำเร็จของ บุคคล กลุ่ม องค์กรภาคประชาสังคมและภาคเอกชน ที่ได้ดำเนินการและประสบความสำเร็จในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับประเทศ)
59. สร้างและ/หรือเสริมสร้างยุทธศาสตร์การประสานความร่วมมือระหว่างสามเสาหลักของอาเซียนเพื่อขจัดความรุนแรงต่อสตรี และสนับสนุนการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพของภาคส่วนต่าง ๆ ในการป้องกันและจัดการต่อความรุนแรงต่อสตรีในทุกภาคส่วน (ระดับประเทศและระดับภูมิภาค)
60. เสริมสร้างความร่วมมือระดับทวิภาคี อนุภูมิภาคและในระดับภูมิภาคเพื่อช่วยเหลือผู้ถูกระทำ ความรุนแรง ผ่านการจัดเก็บและแลกเปลี่ยนข้อมูลในการจัดการแต่ละกรณี และการวิจัยในระดับภูมิภาคโดยร่วมมือกับองค์กรภาคประชาสังคม ควรมีการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศและการแบ่งปันแนวปฏิบัติที่ดีในการป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อสตรีที่มีประสิทธิภาพ (ระดับประเทศและระดับภูมิภาค)
61. เสริมสร้างบทบาทของหน่วยงานระดับประเทศในการประสานงานและความร่วมมือกับหน่วยงานในภูมิภาค / องค์กรระหว่างประเทศในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับภูมิภาค)

ยุทธศาสตร์ที่ 8: การทบทวนและการสื่อสาร

8.1 การทบทวนการดำเนินงาน

62. ผู้แทน ACWC รายงานต่อ ACWC เป็นประจำทุกปีถึงความคืบหน้าในการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคฯ และแผนปฏิบัติการระดับประเทศฯ และการดำเนินการอื่น ๆ ในระดับประเทศ ACWC และ ACW แลกเปลี่ยนข้อมูลและเผยแพร่รายงานประจำปีเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฯ (ระดับประเทศและระดับภูมิภาค)
63. ACWC และ ACW ร่วมกันทบทวนแผนปฏิบัติการระดับภูมิภาค ฯ หลังจากระยะเวลาห้าปี เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ โดยใช้วิธีการแบบมีส่วนร่วม รวมทั้งนำเสนอผลการทบทวนต่อของที่ประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียน (ระดับภูมิภาค)
64. จัดตั้งกรอบความรับผิดชอบในการติดตามความก้าวหน้าตามเป้าหมายที่กำหนดระยะเวลาไว้ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในอาเซียน (ระดับภูมิภาค)

8.2 การสื่อสารในการดำเนินการและความก้าวหน้า

65. ACWC และ ACW พัฒนาเว็บไซต์เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม แนวปฏิบัติที่ดี และข้อท้าทายในการดำเนินการเกี่ยวกับตามแผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (ระดับภูมิภาค)

66. รายงานผลการดำเนินงานและความก้าวหน้าของ แผนปฏิบัติการระดับภูมิภาคว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี และให้ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด รวมทั้งองค์กรภาคประชาสังคม และประชาชนทั่วไป สามารถเข้าถึงรายงานผลได้ (ระดับประเทศและระดับภูมิภาค)

10. ประเด็นเร่งด่วนสำหรับ 5 ปีแรก

(ก) ระดับภูมิภาค

ภายในห้าปีแรกของแผนปฏิบัติการฯ นี้ สมาชิกอาเซียน ผ่านทาง ACWC และ ACW จะดำเนินการในระดับภูมิภาค

1. กำหนดแนวทางระดับภูมิภาคในการจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรี

ตัวชี้วัด: การจัดตั้งและการรับรองแนวทางตามมาตรฐานระหว่างประเทศซึ่งตกลงร่วมกันโดย ACWC และ ACW

2. พัฒนาและเสริมสร้างการรณรงค์ระดับภูมิภาคในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ผ่านวิดิทัศน์รณรงค์ และสื่อสังคมและช่องทางต่าง ๆ

ตัวชี้วัด:

(1) จำนวนประเทศที่ได้เผยแพร่สื่อในการรณรงค์

(2) จำนวนผู้ชม/ ผู้เข้าเยี่ยมชม/ ผู้ที่เข้าร่วมเป็นสมาชิก

3. พัฒนาแนวทางเพื่อกำหนดมาตรฐานในการดำเนินงานของผู้ที่ให้บริการในการจัดการกับกรณีการกระทำ ความรุนแรงต่อสตรี รวมถึงแนวทางในการสนับสนุนบริการแก่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะ

ตัวชี้วัด: แนวทางสำหรับมาตรฐานในการดำเนินงานได้รับการพัฒนาและการรับรอง

ระดับประเทศ

ในระดับประเทศ ประเทศสมาชิกอาเซียนจะ

4. พัฒนาและ/หรือเสริมสร้างแผนปฏิบัติการระดับประเทศว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ผ่านกลไกสาขาและภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการประสานความร่วมมือ การดำเนินการและการติดตามแผนปฏิบัติการฯ

ตัวชี้วัด:

(1) จำนวนประเทศที่มีแผนปฏิบัติการระดับประเทศในการขจัดความรุนแรงต่อสตรี

(2) จำนวนการประสานความร่วมมือของสาขา และภาคส่วนต่าง ๆ

5. จัดเก็บข้อมูลสถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรีเป็นไปตามมาตรฐานระหว่างประเทศ

ตัวชี้วัด: จำนวนประเทศที่ได้จัดเก็บข้อมูลเป็นไปตามมาตรฐานระหว่างประเทศที่ ACWC และ ACW ตกลงร่วมกัน

6. พัฒนาและบังคับใช้กรอบกฎหมายที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะในการลงโทษการกระทำ ความรุนแรงทุกรูปแบบต่อสตรีที่มีความสอดคล้องกับ CEDAW

ตัวชี้วัด: จำนวนกฎหมาย กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีที่บัญญัติใหม่และที่ได้รับการทบทวน

7. พัฒนาและดำเนินมาตรการการป้องกันที่เน้นรากเหง้าของสาเหตุความรุนแรงต่อสตรี รวมไปถึงการเหมา
รวมทางเพศ แนวปฏิบัติทางศาสนาและวัฒนธรรมที่เป็นอันตราย การดำเนินการควรส่งเสริมความเป็นชายเชิง
บวก การเคารพสิทธิ และการไม่ใช้ความรุนแรง

ตัวชี้วัด:

- (1) จำนวนสมาชิกอาเซียนที่ดำเนินมาตรการป้องกัน
- (2) จำนวนมาตรการที่ได้ดำเนินการ

8. พัฒนาแนวทางระดับประเทศสำหรับการสร้างมาตรฐานในการดำเนินการที่มีมาตรฐานสำหรับผู้ให้บริการ
ในการจัดการกับกรณีความรุนแรงต่อสตรีอย่างมีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะ รวมไปถึงแนวทางในการ
ให้บริการแก่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง และการบริหารจัดการกระบวนการยุติธรรม

ตัวชี้วัด: แนวทางมาตรฐานการดำเนินงานได้รับการพัฒนา

.....